

SPOLEČNÍCI OSOBNOSTÍ

SEN O ŽIVOTĚ S KONĚM, PSEM A SOKOLEM

Česká asociace veterinárních lékařů malých zvířat (ČAVLMZ) je organizace sdružující velkou skupinu veterinářů, jejichž profesní zájem je, podobně jako náš časopis, zaměřen na zdravotní problematiku především psů a koček. Na výroční konferenci konané 24. října v Hradci Králové byl do čela organizace zvolen nový prezident, MVDr. Miloš Urban.

Pane prezidente, mohl byste vysvětlit čtenářům, v čem spočívá užitečnost asociace, a přiblížit její činnost?

Asociace se stará o zvyšování odborné úrovně svých členů a tím přispívá k větší spokojenosti chovatelů a i veškeré „havěti“, kterou doma chováme. Pořádáme pravidelně 3x ročně odborné jednodenní i vícedenní semináře. Zveme převážně špičkové přednášející s celosvětovým jménem. Spolupodílíme se na vydávání literatury zaměřené na léčbu nemocí malých zvířat.

V roce 2006 jsme v Praze uspořádali Světový kongres asociace veterinárních lékařů

malých zvířat, který si vysloužil od všech účastníků i přednášejících značné uznání. Patří za to díky hlavně tehdejšímu prezidentovi ČAVLMZ MVDr. Jiřímu Beránkovi.

Jaké úkoly má v asociaci její prezident?

Prezident je „lodivodem“ asociace. Ve spolupráci s prezidiem a členskou základnou určuje další směr vývoje, zastupuje ji při jednáních s ostatními asociacemi a veterinárními organizacemi. V Česku např. s Komorou veterinárních lékařů a Státní veterinární správou ČR. Zodpovídá samozřejmě i za hospodaření asociace.

Budete se moci v době výkonu této funkce věnovat své vlastní veterinární praxi?

Určitě to musím, třeba v trochu omezené formě, zvládnout. Neměl bych z čeho žít. Žádná funkce v asociaci není placená. Zaměstnáváme jen na částečný úvazek paní sekretářku.

Vaše praxe je zaměřena výhradně na malá zvířata, nebo se věnujete i jiným druhům?

Zhruba 85% mých pacientů jsou malá zvířata – hlavně psi a kočky. K tomu jezdím asi ke třiceti až čtyřiceti koním v okolí. Ti mne vytáhnou alespoň trochu ven z ordinace.

MVDr. Miloš Urban promoval na Vysoké škole veterinární v Brně v roce 1979. Poté ho čekala vojna, kde sloužil ve funkci „lapiducha“. Po vojně pracoval ve veterinární nemocnici v Českém Brodu, v letech 1981–1986 byl obvodním veterinárním lékařem na okrese Beroun. Pak byl tři roky zaměstnancem Státní veterinární správy ČR jako referent oddělení vědeckotechnického rozvoje. Po privatizaci veterinární služby v roce 1991 se stal a dosud je soukromým praktickým veterinárním lékařem. Od roku 1991 do roku 2000 byl zároveň ředitelem obchodního zastoupení firmy Intervet v České republice.

Ze soukromí nám prozradil, že je partnerem většinou dobře naladěné přítelkyně, otcem dvou dcer a dědečkem jednoho vnuka.

A jako vzpomínka na mé začátky funguje chov asi 300 dojnic, kam jezdím tak na 2–3 hodiny týdně.

Co ovlivnilo volbu Vašeho povolání? Bylo to nějaké konkrétní zvíře?

K veterině jsem asi dospěl díky mému otci, se kterým jsem cvičil pountry a který mne naučil jezdit na koni.

Byla ve Vašem životě zvířata, která se vyznačovala něčím výjimečným?

Rád vzpomínám na fenu pountra „Lovku“, se kterou jsem jako patnáctiletý vyhrál národní Field trials. Nezapomenu ani na svého prvního koně, klisnu Alici, kterou jsme koupili jako zkaženého, kousavého koně z jízdárny na Bílé Hoře. Hned první den mi zuby orazítkovala rameno. Rok jí trvalo, než se uklidnila a přestala kousat. Pod sedlem ale byla jeden z nejpracovitějších koní, kterého jsem jezdil. Rád jsem jezdil i druhou Alici, která byla po plnokrevníkovi L'Amiralovi. To byla klisna, která byla nejspokojenější ve cvalu. Pocit dokonalého souznění s koněm jsem měl z arabské klisny, kterou jsem jezdil za svého pobytu na Kypru. Byla než zvyklá na sedlo, nikým nepřijetá, ale chápala všechny pomůcky hned na poprvé a vodila se opravdu jen na nitkách.

Jaké zvíře Vám dělá společnost v současné době?

Nyní prožívám psí pubertu a dospívání s roční fenou beaucerona „Sigi“.

Proč jste si pořídil právě beaucerona? Splňuje Vaše očekávání?

Byla to trochu shoda okolností. Musel jsem utratit svoji fenu dobrmana, která onemocněla rakovinou štítné žlázy, a sháněl jsem „následníka trůnu“, když mi jedna z mých klientek přivedla na ultrazvukové vyšetření březosti fenu beaucerona, kterou mám docela rád pro její vyrovnanou povahu. Tak mne nemusela ani moc přesvědčovat, abych si vzal jedno ze štěňat.

Povahou je Sigi podobná mámě a moc ji mrzí, že nemám nějaké to stádo ovcí, krav nebo koní. Pásla by i hlídala dnem i nocí.

Prozradte nám, jak si představujete ideální dovolenou. Má tam místo i nějaké zvíře?

Ideální dovolená je klukovský sen o životě ve srubu u kanadského jezera. Samozřejmě s koněm, psem a sokolem. Ale pár týdnů lyžování na horách nebo na koňském hřebětě kdekoli také není špatná varianta...

Otázky připravila Hana Žertová

